

PARAULA I VIDA

Cristians en el món (i 2)

Divendres que ve, **dia 1**, tindrà lloc el Seminari de la Càtedra de Pensament cristià del Bisbat a Sant Julià de Lòria, amb la temàtica de «**L'atri dels gentils. Junts cerquem un món millor**» i seran ponents Mons. Melchor Sánchez de Toca, Antoni Puigverd, i Francesc Torralba, el director. Avui continuen la reflexió amb la temàtica de la Càtedra de 2010 sobre «**Cristians en el món**», empesos per la veu de Crist «*com el Pare m'ha enviat, Jo us envio*» (Jo 20,21).

Els cristians som en el món amb una actitud de diàleg, entrant en contacte directe amb els afers de la nostra societat. No hem de

cercar la confrontació o el desencontre, sinó l'encontre, la bona entesa i els canals de comunicació. El diàleg demana sentit d'identitat i, alhora, acceptació de l'altre amb voluntat de convivència. En aquesta època històrica que ens ha tocat de viure, els cristians no podem restar passius o tancats en una privacitat que fóra negativa, ni hem d'avergonyar-nos de

ser deixebles de Jesús. Estem cridats a donar testimoni de la nostra fe des de la proximitat, des de la comprensió, imitant el Crist que no va venir a condemnar el món, sinó a salvar-lo (cf. Jo 12,47).

La bona perspectiva ens la va indicar Benet XVI en el seu viatge de 2010 a Santiago de Compostel·la, quan invitava Europa a: «Edificar el seu present i projectar el seu futur des de la veritat autèntica de l'home, des de la llibertat que respecta aquesta veritat i mai no la fereix, i des de la justícia per a tots, començant pels més pobres i desvalguts» (...) «Entre veritat i llibertat hi ha una relació estreta i necessària. La recerca honesta de la veritat, l'aspiració a ella, és la condició per a una autèntica llibertat. No es pot viure l'una sense l'altra. L'Església, que desitja servir amb totes les seves forces la persona humana i la seva dignitat, està al servei de totes dues, de la veritat i de la llibertat. No pot renunciar-hi, perquè està en joc l'ésser humà, perquè el mou l'amor a l'home, «*que és l'única criatura a la terra a la qual Déu ha estimat per si mateixa*» (GS 24), i perquè sense aquesta aspiració a la veritat, a la justícia i a la llibertat, l'home es perdria a si mateix.»

Més enllà dels valors estrictament religiosos que professem els cristians, hi ha una sèrie de valors cívics i socials que són també plenament assumibles pels cristians. Com a ciutadans que som, aspirem a la tolerància, a la igualtat, a la justícia social i a la solidaritat. No volem imposar cap ordre moral, ni polític, tampoc cap sistema econòmic en concret. No és aquesta la finalitat dels cristians en el món. Volem ser sal i llum en la societat, fer una proposta de sentit, nascuda de l'Evangeli, no inspirada en cap projecte contingent, de caràcter sociològic o polític. Com deia el beat Joan Pau II als joves: «La veritat no s'imposa, es proposa». Creiem en aquesta proposta humanitzadora, que apel·la al valor transcendent de la persona i que salva la societat del risc d'un pensament únic, que tot ho aplanar i uniformitza. No entenguem aquesta presència com a quelcom artificios, juxtaposat. Els cristians som en el món per viuficar-lo des de la fe, l'esperança i l'amor rebuts. Ens caldrà reflexionar sobre els modes i el sentit que ha de tenir aquesta presència en les societats postmodernes, ja que com va dir el teòleg Jean-Marie Tillard, no som els últims cristians, però les transformacions que pateix el món actual, ens exigeixen repensar a fons el mode de ser cristià en el moment present per fer-lo més transparent a la Paraula que allibera.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Benet XVI a Croàcia demana que els Estats ajudin les famílies

► Els dies 4 i 5 de juny, Benet XVI realitzà el viatge internacional número 19 del seu pontificat. En aquesta ocasió visità Croàcia, una etapa més de les seves visites a països europeus molt marcats per la secularització. El Sant Pare va fer una crida als Estats, sobretot d'Europa, perquè ajudin les famílies amb disposicions legals a fi que estiguin en condicions de realitzar la seva missió. El Sant Pare serà a Madrid per presidir la Jornada Mundial de la Joventut del 18 al 21 d'agost i el proper mes de setembre —del 22 al 25— visitarà Berlín, Freiburg i Erfurt. Els viatges internacionals d'aquest any es completaran amb el seu segon viatge a l'Àfrica, del 18 al 20 de novembre, en el qual visitarà Benin, en el 150è aniversari de l'evangelització del país, i lliurarà als episcopats del continent l'exhortació apostòlica que presenta les conclusions del Sínode episcopal especial per a l'Àfrica (celebrat l'octubre de 2009). En la foto: cartell de benvinguda a Benet XVI a Zagreb.

GLOSSA

Beneïu-nos, Senyor!

«**Q**ue Déu et beneeixi». Amb aquestes paraules, un avi acomiadà la seva neta adolescent, que no s'estranyà gens d'aquest comiat. No era la primera vegada i més aviat esperava i desitjava sentir-lo. L'avi tenia el costum de demanar la benedicció de Déu per als seus fills i nets, i la demanava i comunicava amb aquestes senzilles paraules. Desitjava de tot cor que Déu Pare els acompanyés. Li agradava pregar Déu perquè vetllés per les persones amb qui compartia l'existència, familiars i amics, i també per les persones amb qui es creuava en el dia a dia de la vida: els qui passen necessitat, els malalts i moribunds i els qui ja han traspassat, els qui pateixen... els qui se senten estimats, els qui comparteixen amb joia, els qui treballen per la pau, els qui se senten sols... Tothom té un lloc en la pregària de l'avi i en la seva petició de benedicció. Una pregària arrelada en la pregària dels seus pares, que l'havien iniciat en aquest diàleg confiat i constant, especialment en la pregària de la mare. Una pregària de petició que es concretava en cada persona.

Beneir, demanant a Déu la seva benedicció, a Ell que és font de tota benedicció. Beneir amb el desig que la be-

nedicció divina doni vida de debò, que faci ressorgir la vida. La benedicció de l'avi és formulada amb el desig que la persona beneïda esdevingui alhora benedicció per als altres amb la seva vida. L'acte de beneir demana reciprocitat. Acceptar la benedicció és lliurar-se a Déu, a la seva acció en cadascun de nosaltres. Comporta ser testimoni de les obres de Déu amb l'esperança d'esdevenir promesa confiada de benedicció per a tothom. «Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, que ens faci veure la claror de la seva mirada» (Sl 67,2).

Potser hauríem de demanar més sovint la benedicció esperançadora de Déu per als que ens envolten. Perquè beneir és *dir bé*, i és una de les pregàries més poderoses quan beneïm amb la certesa que Déu no ens falla mai i vetlla per tots nosaltres. Per això, potser també hauríem d'acceptar amb coratjosa humilitat les benediccions de Déu que han estat demanades per a nosaltres. Unes i altres són gràcia de Déu i motiu per lloar-lo i beneir-lo en tot moment. «T'exalçaré, Déu meu i rei meu, beneiré el teu nom per sempre. Et beneiré dia rere dia, lloaré el teu nom per sempre més» (Sl 145, 1-2).

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

El Corpus és la festa de les festes. El dia de Corpus és el dia de la majestat de l'amor. Heus aquí l'Hòstia blanca, la cosa més pura i més senzilla de la terra, convertida, per do d'amor, en eix de la vida, i passejada entre resplendors, càntics, músiques, olors, entre ciris i salves, emportar-se'n les gentades darrera seu, postrant-les en terra en defalliment d'amor: de tan senzilla, immensa; de tan amorosa, terrible; de tan terrena, celestial.

(Del llibre per a infants *Trià*, Girona 1909)

EL COS I LA SANG DE CRIST

► Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 8,2-3.14b-16a)

Moisés digué al poble: «Recorda't del camí que el Senyor t'ha fet fer pel desert des de fa quaranta anys per afligir-te, per provar-te, per conèixer els sentiments del teu cor i veure si observaries o no els seus manaments. T'afligí fent-te passar fam, però després t'alimentà amb el manà, que ni tu ni els teus pares no coneixíeu, perquè aprenguessis que l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu. Recorda't del Senyor, el teu Déu, que et va fer sortir de la terra d'Egipte, un lloc d'esclavatge; que t'ha fet passar per aquest desert immens i terrible, infestat de serps verinoses i d'escorpins, una terra eixuta, sense aigua, on per a tu va fer saltar un doll d'aigua de la roca dura, i t'hi alimentava amb el manà, que els teus pares no coneixien.»

► Salm responsorial (147)

R. *Glorifica el Senyor, Jerusalem.*

Glorifica el Senyor, Jerusalem, / Sió, canta lloances al teu Déu, / que assegura les teves portes / i beneeix dintre teu els teus fills. R.

Manté la pau al teu territori / i et sacia amb la flor del blat. / Envia ordres a la terra, i la seva paraula corre de pressa, no es detura. R.

Anuncia les seves paraules als fills de Jacob, / als fills d'Israel, els seus decrets i decisions. / No ha obrat així amb cap altre poble, / no els ha fet conèixer les seves decisions. R.

La Fracció del Pa, una de les representacions més antigues de l'eucaristia (segle II). Catacumbes de Sant Calixt (Roma)

► Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 8,2-3.14b-16a)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Recuerda el camino que el Señor, tu Dios, te ha hecho recorrer estos cuarenta años por el desierto; para afligirte, para ponerte a prueba y conocer tus intenciones: si guardas sus preceptos o no. Él te afligió haciéndote pasar hambre, y después te alimentó con el maná, que tú no conocías ni conocieron tus padres, para enseñarte que no sólo vive el hombre de pan, sino de todo cuanto sale de la boca de Dios. No te olvides del Señor, tu Dios, que te sacó de Egipto, de la esclavitud, que te hizo recorrer aquel desierto inmenso y terrible, con dragones y alacranes, un sequeal sin una gota de agua, que sacó agua para ti de una roca de pedernal; que te alimentó en el desierto con un maná que no conocían tus padres.»

► Salmo responsorial (147)

R. *Glorifica al Señor, Jerusalén.*

Glorifica al Señor, Jerusalén; / alaba a tu Dios, Sión: / que ha reforzado los cerrojos de tus puertas, / y ha bendecido a tus hijos dentro de ti. R.

Ha puesto paz en tus fronteras, / te sacia con flor de harina. / Él envía su mensaje a la tierra, / y su palabra corre veloz. R.

Anuncia su palabra a Jacob, / sus decretos y mandatos a Israel; / con ninguna nación obró así, / ni les dio a conocer sus mandatos. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,16-17)

Germans, el calze de la benedicció que nosaltres beneïm, ¿no és, potser, comunió amb la sang de Crist? El pa que nosaltres partim, ¿no és, potser, comunió amb el cos de Crist? El pa és un de sol. Per això tots nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem del mateix pa.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,51-58)

En aquell temps Jesús digué als jueus: «Jo sóc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meua carn: perquè doni vida al món». Els jueus es posaren a discutir. Deien: «Com s'ho pot fer aquest, per donar-nos la seva carn per menjar?». Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Si no mengueu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meua carn i beu la meua sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Ben cert: la meua carn és una veritable menjar, i la meua sang és una veritable beguda. Qui menja la meua carn i beu la meua sang està en mi i jo en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment, els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.»

► Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los corintios (1Co 10,16-17)

Hermanos: El cáliz de la bendición que bendecimos, ¿no es comunión con la sangre de Cristo? Y el pan que partimos, ¿no es comunión con el cuerpo de Cristo? El pan es uno, y así nosotros, aunque somos muchos, formamos un solo cuerpo, porque comemos todos del mismo pan.

► Lectura del evangelio según san Juan (Jn 6,51-58)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los judíos: «Yo soy el pan vivo que ha bajado del cielo; el que coma de este pan vivirá para siempre. Y el pan que yo daré es mi carne para la vida del mundo.» Disputaban los judíos entre sí: «¿Cómo puede este darnos a comer su carne?» Entonces Jesús les dijo: «Os aseguro que si no coméis la carne del Hijo del hombre y no bebéis su sangre, no tenéis vida en vosotros. El que come mi carne y bebe mi sangre tiene vida eterna, y yo lo resucitaré en el último día. Mi carne es verdadera comida, y mi sangre es verdadera bebida. El que come mi carne y bebe mi sangre habita en mí y yo en él. El Padre que vive me ha enviado, y yo vivo por el Padre; del mismo modo, el que come vivirá por mí. Este es el pan que ha bajado del cielo; no como el de vuestros padres, que lo comieron y murieron; el que come este pan vivirá para siempre.»

COMENTARI

Menjar per a viure

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Gn 18,16-33 / Sl 102 / Mt 8,18-22 ■ **dimarts**: Gn 19, 15-29 / Sl 25 / Mt 8,23-27 ■ **dimecres**: Ac 12,1-11 / Sl 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16, 13-19 ■ **dijous**: Gn 22,1-19 / Sl 114 / Mt 9,1-8 □ **divendres**: Dt 7,6-11 / Sl 102 / 1Jn 4,7-16 / Mt 11,25-30 □ **disabte**: Gn 27,1-5.15-29 / Sl 134 / Mt 9,14-17 ■ **diumenge** vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.): Za 9,9-10 / Sl 144 / Rm 8,9.11-13 / Mt 11,25-30.

L'aliment és imprescindible per al cos humà, com per a tots els éssers vivents. Des de sempre, la humanitat ha hagut de dedicar moltes energies a la recerca, el conreu i la preparació dels aliments. L'alimentació, en un sentit més ampli, també és necessària per a l'esperit: sense el nodriment que és la formació, l'aprenentatge o la cultura, la persona humana no creix com a tal.

Menjar i beure són temes molt presents en la Bíblia, com ho és tot allò que té a veure amb la vida humana en les seves múltiples dimensions. Hi apareixen sovint de manera simbòlica, per referir-se a diversos aspectes de la relació humana amb Déu. Per exemple, Déu

es preocupa perquè a la humanitat no li falti de res, tant materialment com espiritualment. Quan Israel camina pel desert i té fam, Déu li envia el manà. Sobretot, Déu es comunica amb la humanitat perquè l'home no viu només de pa sinó de la paraula de Déu.

També els evangelis parlen sovint de menjar i beure. Jesús participa en àpats amb tota mena de gent. Fins i tot és acusat de golut i bevedor. En aquest sentit, l'escena més coneguda és segurament la multiplicació dels pans, amb la qual Jesús mostra la seva preocupació per les necessitats bàsiques de les persones que el segueixen. A més, ell mateix explica que aquest gest

té un sentit més profund: és un signe de l'aliment espiritual que ell porta al món, més ben dit, de l'aliment que és ell mateix.

La diada del Corpus, la festa del Cos i la Sang de Jesús, posa l'atenció en l'eucaristia, síntesi del do de Jesús. Ell no dona pa als seus seguidors, es dona ell mateix com a aliment. L'eucaristia és record dels àpats de Jesús, és continuació del seu darrer sopar amb els deixebles, és anticipació del banquet celestial. I també és recordatori que, com Jesús, els qui el rebem a ell ens hem de preocupar perquè no falti a ningú l'aliment necessari, ni el del cos ni el de l'esperit.

Agustí Borrell

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

Personatges de la Bíblia: Jacob (i 3) Motius per a l'esperança

En el relat de la història de Jacob l'autèntic protagonista és Déu. Tot i que estigui ocult, hi és. La història del patriarca Jacob ens allibera pel que fa al desig d'un perfeccionisme erroni. Sovint podem confondre Déu amb la perfecció en el sentit que l'ésser humà, si s'esforça prou, pot arribar a millorar de tal manera que esdevingui un ésser perfecte. Són molts els models religiosos puritans que proposen mètodes infal·libles per assolir la virtut. Tècniques d'introspecció i d'autoanàlisi, sistemes reguladors del comportament, rituals mecànics, models a imitar.

La Bíblia, en canvi, ens presenta éssers humans esclaus de les seves passions, sovint guiats per motius inconfessables, i són aquests personatges els que ens parlen de Déu. No són irrepreensibles, però ens mostren el que és Veritable.

Les seves febleses assenyalen una direcció. Ells no són el final del camí, són fites que marquen un itinerari.

El model a imitar és Déu mateix, però és invisible. Es manifesta a la nit de Jacob o a la de Betel (*Gn 28,17-22*). L'obscuritat nocturna no és només el domini de les tenebres i del mal, és el regne de l'inconscient en el qual Déu també es mostra. Déu és misteriós, inefable, i el seu rostre es va revelant al llarg del camí que fan els homes que creuen en ell.

Els patriarques, amb les seves intervencions, són el contrapunt que ens mostra i ens oculta aquest Déu. Ens podem sentir reflectits en les seves vides, no hi ha res humà que no estigui present a la Bíblia. Per això els seus relats són significatius per a nosaltres, posen de manifest qui som. Només des d'aquest punt de partida podem atrevir-nos a preguntar qui és Déu.

Josep Otón

(*Històries i personatges*. Ed. Claret, Barcelona 2009)

La bendición irlandesa

Existe una oración-bendición irlandesa que impartían el padre y la madre cuando un hijo o una hija, o una familia, partían allende los mares, hacia Norteamérica. La bendición decía:

—«Que los caminos se abran... a tu encuentro,
—que el sol brille templado... sobre tu rostro,
—que la lluvia caiga suave... sobre tus campos,
—que el viento sople siempre... a tu espalda,
—y que hasta el día en que volvamos a encontrarnos...
Dios te tenga en la palma de sus manos.»

Toda bendición es una invocación a Dios.
Es implorar un don divino. Es alabar. Es pedir algo bueno.
Es desear lo mejor al otro, el favor al ser querido.

Todos tenemos necesidad de una bendición; siempre ayuda, da valor y fortaleza, ánimo para no arredrarse y empuja para el bien en el camino de la vida.

Se bendice mediante una oración, por la extensión o imposición de manos, con el signo de la cruz, con agua bendita, por medio de la incensación o con el mero deseo de pensamiento y de palabra.

Existe una bendición muy antigua y concisa que lo abarca todo:

«Benedictus benedicta. Amén»: «El Bendito bendiga. Así sea.» (El Bendito: «Dios Padre, Jesucristo, el Espíritu Santo, bendigan, nos bendigan, lo bendigan todo. Así sea»).

J. M. Alimbau

SANTORAL

26. ✚ Diumenge. El Cos i la Sang de Crist. Sant Pelai o Pelagi, noi mr. de la castedat, a Còrdova (925), nat a Galícia, venerat a Oviedo. Sants Joan i Pau (Joanipol), germans mrs.; sant David, ermità (s. v); santa Perseveranda, vg.; beata Magdalena Fontaine, vg. i mr.; sant Josepmaria Escrivà de Balaguer (Barbastre 1902-Roma 1975), prev., fund. Opus Dei.

27. Dilluns. Sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i doctor de l'Església; Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la seguretat social i del cos de sanitat; sant Ladislau, rei hongarès; sant Zoile, mr.; beat Tomàs d'Orvieto, rel. servita.

28. Dimarts. Sant Ireneu (s. ii), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Esmirna; sant Pau I, papa (757-767); sant Argimir, monjo i mr.; santa Marcel·la, mr.

29. Dimecres. Sant Pere (o Quefes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. i); santa Maria, mare de Joan-Marc; sant Cir, bisbe de Gènova.

30. Dijous. Sants protomàrtirs de Roma, en temps de Neró (s. i); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emilià, vg.

1. Divendres. El Sagrat Cor de Jesús; sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisés i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. xiii aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. Dissabte. L'Immaculat Cor de Maria. Sants Procés i Martinià, mrs.; sants Bernadí Realino, Joan-Francesc Regís i Francesc Gerónimo, i els beats Julià Mau-noir i Antoni Balducci, prev. jesuïtes i mrs.

INTENCIONS DEL SANT PARE (juliol)

General: Que els cristians alleugin els patiments dels malalts de sida.
Missionera: Per les religioses que treballen a terres de missió.

ENTREVISTA

ÀNGEL RODRÍGUEZ VILAGRAN

Mitjans d'Església

El periodista Àngel Rodríguez Vilagran, responsable del Departament d'Audiovisuals del Bisbat de Girona, ha elaborat, per encàrrec del SIMCOS (Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social), un *Informe sobre els mitjans escrits i audiovisuals de les diòcesis catalanes*, coincidint amb la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials. En aquest estudi, l'autor mostra la presència de l'Església en les diferents plataformes comunicatives —fulls i revistes diocesanes, programes de ràdio i de TV, internet o emissores de ràdio—, i en fa una valoració positiva. «L'Església —assegura l'Àngel Rodríguez— té un gran poder comunicatiu: sumant el tiratge de tots els fulls dominicals ens dona la xifra de prop de 100.000 exemplars, que no està gens malament».

Creu que l'Església catalana es comunica bé?

Uns bisbats més que altres disposen de delegacions de mitjans de comunicació completes amb tot el necessari per difondre el missatge institucional. Des de l'enviament de notes de premsa, agenda d'activitats, dossiers informatius... Hi ha delegacions que envien el full dominical als mitjans de comunicació. Es tracta d'oferir a la premsa i a tothom qui ho vulgui allò que es fa a través del que facilita internet: correu o web.

Cap a on creu que hauria d'anar la comunicació d'Església?

La *nova evangelització* de la qual tant es parla ara ha de tenir en compte el llenguatge que usa l'Església. Quan vaig entrar fa 20 anys a treballar al Bisbat de Girona ja es parlava a nivell eclesial universal d'utilitzar, a través dels mitjans de comunicació, un llenguatge fàcil i entenedor per a aquells que es vol evangelitzar, la gent del carrer, el *poble de Déu*. Avui encara ho llegeixo. Per tant, queda feina pendent de fer...

Som prou conscients de la importància d'internet?

Tots els bisbats catalans tenen web, però en canvi la presència de l'Església catalana a Facebook o a Twitter és testimonial. A nivell periodístic, veig del tot necessari que un bisbe tingui Twitter per informar als mitjans de comunicació del que opina i del que fa. A nivell de fidel, un Facebook episcopal és una gran idea perquè un bisbe entri en el jovent.

Oscar Bardaji i Martí

EDUCAR

Los temibles miedos nocturnos

En los últimos diez años he visto un aumento considerable de niños miedosos en la consulta. Lo atribuyo a que las circunstancias de nuestra vida actual, con el es-

trés que llevamos a costas todo el santo día y que traspasamos a nuestra prole, además del apretado programa de horario escolar y extraescolar que siguen los chavales, no son las condiciones más apropiadas para sumirse, al final del día, en un sueño plácido y relajante. Evitemos, pues, cosas innecesarias que perturben la vigilia de nuestros críos, y tal vez así consigamos un mejor descanso nocturno.

Para conjurar los miedos nocturnos, el niño recurre a una serie de artimañas, que en psiquiatría denominamos *rituales de adormecimiento*. Por ejemplo, se lleva a la cama su juguete favorito (la muñeca o el oso de peluche), un determinado almohadón o un simple pedazo de tela. Estos objetos son llamados *ángeles de la guarda* —en sentido figurado—, porque vienen a ser una compañía nocturna que simboliza a una persona querida.

El pediatra y psicoanalista británico Donald W. Winnicott denominó *objetos transicionales* o *de transición* a estos objetos o juguetes que se lleva el niño a la cama, porque permiten al niño ausentarse de sus seres queridos y soportar la *transición* nocturna sin su presencia. Otros rituales consisten en conductas estereotipadas, que pueden ser monólogos o maniobras peculiares antes de meterse en cama, como colocar los objetos del dormitorio en una determinada posición, arreglarse la cama de una manera especial o contar en voz alta una serie de palabras. Todas estas actividades aspiran a contrarrestar la ansiedad que produce al niño el ir a la cama. Es bueno recordarle las cosas buenas que ha hecho durante el día y, si ya es mayorcito, ayudarle a rezar sus oraciones...

Dr. Paulino Castells

(*Tenemos que educar*, Ed. Península. *Hem d'educar*, Ed. Columna)

Visita institucional de la Lliga espiritual de la Mare de Déu de Montserrat a la Seu

La Lliga espiritual de la Mare de Déu de Montserrat va realitzar una jornada de visita a la Seu d'Urgell, amb motiu de l'any del mil·lenari de St. Ermengol el 4 de juny.

Acompanyats durant tota la jornada per l'arquebisbe Vives van realitzar una visita detinguda al Conjunt Catedralici de la Seu, van tenir una breu entrevista amb l'Alcalde en funcions Sr. Albert Battalla, i van escoltar la conferència que sobre «Sant Ermengol i el seu temps» els va oferir Mn. Benigne Marquès, Arxiver diocesà a la Casa del Bisbat. A la tarda van visitar la ciutat i l'Espai Ermengol recentment inaugurat.

Missa d'Acció de Gràcies per la beatificació de Joan Pau II a la Catedral

L'Arquebisbe d'Urgell, acompanyat pels Vicaris generals, els Canonges de la Catedral, altres preveres i una nombrosa presència de religiosos i fidels de la Seu d'Urgell, va celebrar el 22 de maig, a la Catedral de Santa Maria de la Seu d'Urgell una Eucaristia d'Acció de Gràcies de la Diòcesi d'Urgell per la beatificació del Papa Joan Pau II el propassat 1 de maig a Roma.

L'Arquebisbe va repassar els dons més grans d'exemplaritat que brillen en la vida del nou beat, especialment tot el que realitzà durant el seu llarg pontificat, encara en la memòria de tots, i remarcà que l'Església ens l'ofrena com a intercessor poderós davant de Déu.

Trobada de final de curs dels preveres d'Andorra

El Santuari de la Mare de Déu de Meritxell va acollir la reunió darrera del curs 2010-2011 dels preveres de l'Arxiprestat de les Valls d'Andorra, presidits per Mons. Joan-Enric Vives. Van pregar junts a la Mare de Déu i van compartir les vivències sacerdotals del seu ministeri.

Aquesta reunió de final de curs serveix per revisar les activitats realitzades i d'aquesta manera estudiar la programació de les noves activitats que el curs vinent volen dur a terme.

L'informe social de Càritas a Andorra comença a tenir indicadors optimistes

Càritas Andorrana ha fet públic un complet informe, referit a l'any 2010, sobre la situació social del Principat, tant pel que fa a l'evolució demogràfica com pel que té a veure amb els indicadors econòmics i del mercat laboral que determinen la capacitat de les famílies per fer front al context actual. L'informe, que continua el que Càritas va encarregar deu anys enrere, es va presentar el 6 de juny a la seu de la Fundació Crèdit Andorrà, entitat que ha patrocinat l'execució del projecte d'investigació. La mesa presidencial estava encapçalada per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep, Mons. Joan-Enric Vives, acompanyat pel President de la Fundació, Antoni Pintat, i l'Arxiprest de les Valls, Mn. Ramon Sàrries, en representació del President de Càritas Andorrana, Agustí Font, que no va poder assistir-hi. Hi van ser presents també molts representants del Govern recentment constituït a Andorra, així com força personalitats dels àmbits econòmic i social del Principat.

Presentació de l'informe

El President de la Fundació Crèdit Andorrà va obrir l'acte tot comentant la importància de les dades reflectides a l'informe, que, malgrat «presenten alguns indicadors que conviden a l'optimisme», han de ser sobretot una eina per «enfortir i reconduir, si cal, les iniciatives que ja estan en marxa per aconseguir un país millor», especialment en uns temps en què «els canvis socials es produeixen amb molta celeritat, i això fa que sigui més complicat analitzar la situació i més urgent trobar-ne solucions».

Tot seguit, Mn. Sàrries va traslladar a l'auditori unes paraules del President de Càritas Andorrana, en les quals recordava que, per l'essència mateixa de l'entitat, «no podem esperar que les persones necessitades ens vinguin a trucar a la porta, sinó que cal que ens avancem a preveure on poden sorgir situacions límit i a preveure de quina manera hi podem ajudar-hi». Mn. Sàrries va expressar alhora el reconeixement envers els ciutadans andorrans, que, en moments de dificultat com l'actual, «han demostrat un sentit de la solidaritat extraordinari».

Mons. Vives va cloure els parlaments inicials fent notar als assistents que, «quan hi ha una catàstrofe o una situació d'extrema necessitat a qualsevol lloc del món, Càritas no cal que hi vagi perquè ja hi és». Càritas Andorrana és una peça petita però molt important d'aquest engranatge internacional que porta arreu la dimensió de la caritat de l'Església; i, allà on és, l'Església és la presència de Déu enmig del món. Mons. Vives es va congratular de l'elaboració d'aquest nou informe, perquè de l'observació i de l'avaluació de la realitat és d'on poden sorgir els instruments i les iniciatives «perquè les dificultats no esdevinguin un problema, sinó un repte del qual en sortir-nos cap endavant». Tot i que per a això, va afegir, cal llegir les dades de l'informe «amb ulls d'amor, il·luminats amb una llum nova, de la qual nosaltres, els cristians, en diem fe».

Confirmació d'adults a Andorra

El grup amb Mons. Vives

El 10 de juny a la Parròquia de Sant Esteve d'Andorra la Vella l'Arquebisbe d'Urgell va administrar el sagrament de la confirmació a un grup de 16 adults de les parròquies d'Andorra. Van concelebrar l'Arxiprest i els mossens de les parròquies dels confirmands, els quals en la seva majoria eren nuvis que s'estan preparant per a la celebració del seu matrimoni pròximament i alguns eren pares de confirmands joves que han sentit la crida a rebre aquest do al mateix temps que els seus fills, i s'hi han estat preparant a fons.

L'Arquebisbe va expressar el goig de l'Església diocesana per aquest aprofundiment del camí de fe que significa la preparació al matrimoni ben realitzada i la recepció de la Confirmació d'aquest grup nombrós d'adults. I els va exhortar a ser testimonis de Déu enmig del nostre món tan secularitzat i que desprecia el camí de la fe, així mateix els va fer una crida a viure radicalment el seu seguiment de Crist, amb fe i amor. I ja que bastants estan a punt de comprometre's en el matrimoni, els demanà que confessin del tot, incondicionalment, en l'amor de Déu que ens regala l'Esperit Sant, i que es proposessin viure estimant sempre tothom.

L'Arquebisbe rep els nous ministres d'Andorra

Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra ha rebut en els darrers dies de maig i els primers de juny les visites institucionals dels ministres de Justícia i Interior, d'Afers Exteriors i d'Educació, Joventut i Esports del Principat.

El ministres van informar de les línies de treball que han previst de manera més immediata en la seva gestió de les relacions exteriors del Principat i en la gestió de l'educació, respectivament. Al seu torn, Mons. Joan-Enric Vives els va encoratjar en la tasca que ara enceten.

LA PLETA

Els seminaristes de l'Interdiocesà visiten la diòcesi d'Urgell

La visita a Urgell es va realitzar els dies 6, 7 i 8 de juny, en el marc de les visites que fan a les diferents diòcesis. Acompanyats del responsable del curs introductor, Mn. Josep Serra i del Vicerector del Seminari Major Interdiocesà, Mn. Pere Oliva. Els seminaristes conegueren i visitaren el Santuari del Sant Crist de Balaguer on foren rebuts pel capellà del Santuari Mn. Pau Vidal i per la Comunitat de Religioses Clarisses. A la Seu d'Urgell, Mn. Ignasi Navarri, Rector del Seminari d'Urgell els explicà la història de la Catedral de Sta. Maria d'Urgell i visitaren el Museu Diocesà. A continuació celebraren l'Eucaristia a la mateixa Catedral. Al vespre tingueren un encontre amb el Sr. Arquebisbe, Mons. Joan-Enric Vives.

L'endemà, dimarts dia 6, visitaren el Principat d'Andorra. Mn. Ramon Sàrries, Rector de la Parrò-

Mn. Navarri els explica detalls sobre el Seminari

quia de Sant Esteve d'Andorra la Vella i Arxiprest de les Valls, els presentà la realitat pastoral de l'Es-

glésia al Principat d'Andorra. Celebraren l'Eucaristia a Sant Esteve d'Andorra la Vella i es traslladaren a la Casa de Colònies d'Aina, a la Parròquia de Canillo, on foren rebuts per Mn. Ramon Rosell, Rector de Canillo i Capellà del Santuari. A continuació visitaren el Santuari de la Mare de Déu de Meritxell, patrona del Principat d'Andorra i recorregueren les set parròquies del Principat. En retornar a la Seu d'Urgell visitaren el Palau Episcopal.

El dimecres dia 6, acompanyats de Mn. Ignasi Navarri, visitaren l'Arxiprestat de la Cerdanya, celebraren la Missa a l'Ermita de la Mare de Déu del Remei, de la Parròquia de Bolvir i dinaren a la Casa d'espiritualitat de Tartera.

Una estada breu però intensa, de convivència, de pregària, de reflexió i de coneixement de la realitat del Bisbat d'Urgell.